

VROUWENBELANGEN

„Zonder woorden”

„EENVOUD IS HET KENMERK VAN HET ware.” Aan deze spreuk dacht ik, toen ik dezer dagen het laatste werk las van de hand van Mevr. Hendrika Kuiper-van Oordt, getiteld: „De wrok van Diederik Spijkerboer.” En ik heb behoefte, een enkel woord aan dit mooie boekje te wijden.

Het is een sober, eenvoudig verhaal. De erin beschreven dingen, menschen en toestanden uit 't stugge volksleven onzer Noordelijke provincies doen zich zoo zonder eenige pretentie aan ons voor. Daarom juist is het zoo echt, zoo héél natuurlijk, en ik zou willen zeggen: juist dat maakt het boek zoo aantrekkelijk. De fijne typeering van personen, van interieurtjes, van stemmingen, van karakters, van kleeding of zelfs van boeren-haardos — een minitieuze typeering, in enkele woorden geuit, die het speciaal eigen talent is der begaafde schrijfster — maken het werkje tot iets aparts. Het is alles zóó waar weergegeven, dat men, al lezende, de menschen hoort, de dingen ziet.

Ik moet erkennen, dat ik het fijne boekje met bijzonder veel genoegen las, en het genoot als mooie kunst.

Maar er is meer. Er is zulk een stille werking van Gods Geest in merkbaar. Niet met veel woorden wordt ons hier een vernieuwing des harten beschreven. Maar men gevoelt, dat het juist alleen Gods Geest is, en geen invloed van buitenaf, die den stuggen wrok van Diederik Spijkerboer verbrijzelt en de eigen-gerechtigheid van Berendje Vos omverwerpt.

De wijze, waarop de langzame ommekeer plaats vindt in de harten dier twee stijve, zoo moeilijk te veranderen boerentypen, is waarlijk éénig beschreven. En men krijgt den diepen indruk, dat de schrijfster hierin alleen de eer geeft aan God, die de harten der menschen weet te neigen als waterbekken.

Men spreekt wel eens van „Lieder ohne Worte.” Hier heeft men Christelijke lectuur zonder woorden. Dat wil zeggen: het Christelijke wordt hier bijna niet met name genoemd, maar het is niet minder aanwezig.

Mag ik het daarom in de rubriek „Vrouwenbelangen” aanbevelen? Het is toch de groote kracht van ons, vrouwen, „zonder woord door onzen wandel” anderen te gewinnen. Zoo weet ook God, „niet door kracht of geweld, maar door Zijn Geest” in stilheid trotsche, niet vergevend-gezinde harten te buigen; koude, zelfgenoegzame menschen tot inkeer te brengen en te vervullen met Zijn Goddelijke liefde.

E. V.—v. O.

IN HET WOUDE DER ELLENDE

HET WAS EEN DONKERE NACHT.

Aan den zoom van het dichte bosch stond een jonge man. Hooge boomen rezen op vóór hem en dicht struikgewas stond overal. Steenachtige wegen leidden in alle richtingen.

Eerst liep de jongeling snel voort, als in gedachten verzonken. Hij merkte niet, hoe de stammen der boomen hoe langer hoe dikker, en het struikgewas steeds dichter werd om hem heen. Eindelijk struikelde hij over een wortel en viel zoo lang hij was ter aarde. Nu eerst zag hij in welke schrikkelijke wildernis hij was verdwaald. Hij stond op en wilde snel trachten den uitgang van het woud te vinden. Hij liep nu hier-

en dan daarheen, maar zag nergens iets, dat hem op den rechten weg zou kunnen brengen. Erger, terwijl hij ronddoelde, merkte hij, dat hij na lang dwalen weer terug was op het punt, waar hij gevallen was. Hij zette zich neder, zijn krachten schenen hem te zullen begeven, de honger begon hem te kwellen. Hij bedekte zijn gezicht met de handen en zuchtte diep.

Toen hij het hoofd weer ophief stonden er drie mannen voor hem, die hij niet eer gezien had. De eerste had een prachtig kleed aan, met goud geborduurd. Om zijn middel droeg hij een schitterenden gordel met edelgesteenten versierd.

De tweede was in het zwart en droeg een rooden gordel, terwijl de derde een blauwen kiel droeg en een leeren riem om zijn middel gesnoerd had. In zijn gordel hing een groote bijl.

„Wat doet ge hier?” vroeg en ze hem.

„Ik sterf,” antwoordde de jonge man. „Heb medelijden met mij.”

„Wat wilt ge dan?”

„Zoo gauw mogelijk uit dit bosch uitkomen.”

„Kies dan maar een van ons als gids. Die zal u uit het woud brengen.”

Den jongeling beviel die in het sierlijke kleed het beste, en zonder zich lang te bezinnen wees hij dien aan.

De man met het fraaie kleed glimlachte, stak den jongen man de hand toe en zei: „Wees dan maar zoo goed mij te volgen.”

Zwijgend ging hij zijn gids achterna. Snel ging het nu voorwaarts, maar na een paar uren loopens hadden zij nog den zoom van het bosch niet bereikt.

„Ik ben doodmoe,” klaagde de jongeling. „Ik kan niet meer.”

„De weg is nog lang en je bent moe,” antwoordde zijn geleider. „Ik kan je van hier niet in zoo korten tijd uit het bosch brengen. Maar wacht slechts even. Ik hoor het geluid van een paard. Neem dit zwaard en eigen je het paard toe, dan kun je op je gemak verder het bosch uitrijden.”

„Nee,” antwoordde de jonge man. „Wie zijt gij, dat ge mij dit raadt?”

„Ik ben de Misdaad.”

„Wijk van mij en laat me alleen,” zei de jonge man verontwaardigd. Hij wierp zich op den grond, een duivelsch lachen was het eenige, wat hij nog hoorde. En toen hij opzag, was hij weer alleen en veel verder in de ellende dan hij geweest was, toen hij Misdaad als zijn geleider koos.

Weder naderden hem twee mannen.

„Wat doet ge hier?” vroegen zij hem.

„Ik sterf,” antwoordde hij. „Heb medelijden met mij.”

„Wat wilt ge dan?”

„Zoo spoedig mogelijk uit dit bosch uitkomen.”

„Kies dan maar een van ons beiden tot uw gids,” zeiden zij, en de jonge man strekte de hand uit naar den man met het zwarte kleed en den rooden gordel.

„Wilt gij mij geleiden?” vroeg hij.

De vreemdeling zei geen woord, maar wenkte den verdwaalde hem te volgen. Weer ging het verder het bosch in. Tot na een langen marsch zij aan den rand van een diepen afgrond stonden, waaruit zuchten en weeklagen klonk.

„Ik kan niet verder,” zuchtte de doodmoede man.

„Daarom heb ik je juist hier naar toe gebracht,” antwoordde zijn geleider hem. „Slechts langs dezen weg kunt ge uit dit woud der ellende komen. In dezen afgrond huist de dood. Die zal je verlossen uit deze ellende.”

